

„Du tænker vel ikke paa dig selv, John?“

„Jo — unægtelig.“

„Jeg troede, den Sag var afgjort. Er det ikke bestemt, at Balduin Hansen skal være Møller Jensens Efterfølger?“

Jægermesteren vendte hende Ryggen med en Grimace.

„Altid denne Skolelærer! ... Ja, misforstaa mig ikke! Jeg anerkender fuldt ud det store Arbejde, Balduin Hansen har gjort for Folkeoplysningen her. Jeg sætter personlig Pris paa Manden og har nogle Gange set ham ved mit Bord. Jeg mener dog, at han ved flere Lejligheder har vovet sig noget for langt ud og blandt andet vist sig lovlig stejl overfor sine Foresatte. Hans Affære med Provst Vollerup kunde jeg med min bedste Vilje ikke billige. Jeg hader selv al Tvang. Ethvert Overgreb af Myn-dighederne bringer mig i Raseri. Men jeg forlanger en dannet Tone ogsaa af en Skolelærer. Og vil du sige mig, Tante Bertha, finder du i Grunden ikke, at vi i Forvejen har Lærere nok i Tin-get? Bønder og Husmænd er der heller ingen Mangel paa. Men hvor er Intelligensen? Hvad er det f. Eks. for Landbrugsmini-stre, vi har haft? Naar Enslev kommer, siger jeg ham det lige op i Øjnene, at vi kan ikke være de Folk bekendt.“

„Hys!“

Fru Bertha afbrød ham og lagde Haanden paa hans Arm. Stuepigen var paa Vej hen til dem fra Verandatrappen. Hun kom for at melde, at der var rettet an.

„Saa maa du undskylde, kære Tante! Jeg er ved at forkomme af Sult! — — Stadig ingen Telegram?“ spurgte han Pigen i Forbigaaende.

„Nej!“

X

Jytte havde for længe siden rejst sig og var gaaet ind. Det var blevet som en Vane hos hende at fortrække, saasnart man begyndte at politisere omkring hende. Det vakte saa mange triste Minder, og det ikke alene fra Moderens og Dihmers lange Sam-taler i Dronningens Tværgade. De omfattede hele hendes Liv, gik helt tilbage til Barndomshjemmet paa Samsø, hvor hun saa